

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **MUDr. R. H.**, bytem P. 9 – K., Z. 175/18, zast. Mgr. Petrou Krejčí, advokátkou se sídlem Úvaly, Smetanova 240, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2010, sp.zn.: S-MHMP 953747/2010/OST/Ca,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl jako opožděné jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20 ze dne 12.10.2010, č.j.: P20/OV/752/2010/Ka/4. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 180 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), kterého se dopustil tím, že prováděl v období nejméně od 18.6.2010 do dne konání ústního jednání, tj. do 13.7.2010, změnu stavby - nástavbu stavby č.p. 2694, v k.ú. Horní Počernice, Obchodní ul. 2, na pozemcích parc.č. 1334/1, 1334/2, bez stavebního povolení. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle ust. § 181 písm. b) stavebního zákona uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částkou náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

V podané žalobě žalobce předně označil napadené rozhodnutí za nezákonné a tvrdil, že byl tímto rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, zkrácen na právech, která mu

příslušejí. Uvedl, že mu pravděpodobně dne 15.10.2010 byla do poštovní schránky vhozena výzva s informací, že pro něho byla na poště uložena písemnost, kterou si může vyzvednout nejpozději dne 1.11.2010. Šlo o běžnou výzvu pošty (nikoliv o výzvu s červeným pruhem používanou pro zásilky do vlastních rukou), ze které vyplývalo pouze to, že žalobce má na poště uloženou písemnost a do kdy si ji má vyzvednout. Později žalobce našel ještě opakovanou výzvu k vyzvednutí poštovní zásilky, ze které vyplývalo pouze to, že se jedná o zásilku určenou do vlastních rukou a že si je možné ji vyzvednout do dne 1.11.2010, odesílatel zásilky nebyl uveden. Jelikož žalobce pracuje jako lékař, má ordinace na několika místech republiky a pracuje i v sobotu, nebyl schopen si zásilku vyzvednout dřív, než v poslední den lhůty, tedy dne 1.11.2010. Od následujícího dne, tedy od 2.11.2010, počítal 15 denní lhůtu pro odvolání, která měla končit dne 16.11.2010. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení, tedy dne 15.11.2010 odvolání, a to osobním předáním do podatelny správního orgánu I. stupně. Tvrdil, že odvolání bylo podáno včas. Žalovaný však napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl jako opožděné.

Namítal, že žalovaný věc nezákonně posoudil, když dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci oznámeno fikcí dne 25.10.2010 v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu, lhůta k podání odvolání začala běžet dne 26.10.2010 a marně uplynula dne 10.11.2010. Tvrdil, že žalovaný při svém rozhodování nezjišťoval řádně stav věci, nevycházel z obsahu spisu a při svém rozhodování se vůbec nezabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně při doručování písemností postupoval v souladu se správním řádem a zda bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci řádně doručeno a oznámeno. K tomu žalobce poukázal na změny v oblasti doručování zásilek, které nastaly dne 1.7.2009, kdy nabyl účinnosti zákon č. 7/2009 Sb. Nahlédnutím do správního spisu žalobce zjistil, že při doručování všech písemností, tedy i v případě doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci, postupoval správní orgán v rozporu s ustanoveními správního řádu pro doručování písemností. Správní orgán I. stupně měl podle § 19 odst. 1 správního řádu v první řadě zkoumat, zda žalobce nemá zřízenou datovou schránku. Ve spise se však nenachází žádná informace ani doklad o tom, že správní orgán I. stupně zjišťoval, zda žalobce má či nemá zřízenou datovou schránku, tedy např. výtisk ze systému datových schránek, že daná osoba nebyla v evidenci datových schránek nalezena. Poznamenal, že přestože zatím datovou schránku zřízenou nemá, je povinností správního orgánu tuto skutečnost zjišťovat a je zřejmým pochybením správního orgánu I. stupně, že tak neučinil.

Dále žalobce zjistil, že použitá obálka pro doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá současným ustanovením správního řádu, neboť neobsahuje žádost správního orgánu o zkrácení úložní lhůty na 10 dní poznámkou „Uložit jen 10 dní.“ ani žádost o vložení či nevložení uložené nevyzvednuté písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo zápisem poznámky „Nevracet, vložit do schránky.“. Z doručenky, která se nachází ve spisu nelze určit, zda poučení obsahovalo náležitosti podle § 23 odst. 5 správního řádu a o možnosti postupu podle § 24 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu pro doručování písemností a nepožádal o zkrácení úložní lhůty doručované písemnosti na 10 dní, byla zásilka sice připravena k vyzvednutí dne 15.10.2010, ale namísto 10 dní, jak ukládá § 23 odst. 4 správního řádu, byla uložena provozovatelem poštovní licence dle poštovních podmínek na úložní dobu 15 dnů, tj. do 1.11.2010.

Žalobci byla správním orgánem I. stupně udělena pokuta podle § 180 odst. 1 písm. g) stavebního zákona, tj. jako podnikající fyzické osobě, v prvostupňovém rozhodnutí je u jeho jména uvedeno jeho IČ, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně jednal se žalobcem jako s podnikající fyzickou osobou. Proto měl správní orgán I. stupně uvést na obálce za jméno a příjmení žalobce dodatek „podnikatel“, aby bylo zřejmé, že se fyzické osobě doručuje

obdobně jako právníckým osobám, tedy podle § 21 správního řádu. Jelikož tak správní orgán I. stupně neučinil, jedná se o další porušení povinnosti při doručování písemnosti žalobci.

Rovněž uvedl, že si nepamatuje, zda se ve schránce též nacházelo řádně vyplněné poučení od správního orgánu, neboť mu chodí denně několik dopisů a to i doporučených či do vlastních rukou, a tak by ani nebyl schopen rozpoznat, zda se poučení vztahuje k dané výzvě, pokud by nebylo s výzvou pevně spojeno. Rozhodně ale k výzvě žádné poučení pevně spojeno nebylo, proto vycházel z pokynů na výzvě k vyzvednutí písemnosti a byl pro něj rozhodující datum, kdy lze písemnost naposledy převzít a předpokládal, že pokud je tímto dnem 1.11.2010 a zásilku si v tento den vyzvedl, je tento den považován za den řádného doručení. Žalobce se blíže nezabýval dnem uložení zásilky k vyzvednutí ani nepočítal, za kolik dnů nastane poslední den lhůty, ale rozhodující pro něho byl datum, kdy si mohl písemnost naposledy převzít, neboť tento den by měl být totožný se dnem, kdy by měla nastat fikce doručení v případě, kdyby si písemnost nepřevzal. Je tedy zřejmé, že žalobce byl poškozen na svých právech jednáním správního orgánu I. stupně, který v rozporu se zákonem, správním řádem, nepožádal doručovací orgán, aby uložil prvostupňové rozhodnutí zasílané žalobci v zákonem stanovené lhůtě 10 dnů a dále nepožádal, aby v případě nevyzvednutí zásilky ve lhůtě 10 dnů žalobcem byla tato vhozena žalobci do schránky, případně vrácena adresátovi, přičemž v důsledku tohoto porušení ustanovení příslušných ustanovení správního řádu o doručování stavebním úřadem v žalobci vyvolal domněnku (oprávněnou ze strany žalobce), že pokud si přebírá zásilku v poslední den lhůty stanovené k vyzvednutí, je tento den považován za den řádného doručení a 15 denní lhůta pro podání odvolání počíná běžet dnem následujícím po doručení.

Dále byl žalobce poškozen na svých právech rozhodnutím žalovaného, který při svém rozhodování řádně nezjišťoval stav věci, nevycházel z obsahu spisu a spokojil se pouze se stanoviskem správního orgánu I. stupně v předkládací zprávě. Při bližším zkoumání spisu by se totiž žalovaný musel zamyslet nad tím, jak mohlo dojít k fikci doručení, když se ve spise nachází doručenka, na které je uvedeno, že zásilka byla uložena k vyzvednutí dne 15.10.2010 a přitom si ji žalobce převzal osobně na poště dne 1.11.2010. Pokud by bylo doručováno v souladu se zákonem a písemnost byla uložena na dobu 10 dnů, tj. pouze do 25.10.2010, tak nejpozději v tento den by si buď žalobce písemnost na poště vyzvedl a na doručence by tedy muselo být datum převzetí zásilky nejpozději 25.10.2010, anebo by si písemnost nevyzvedl a v tomto případě by byla písemnost vhozena následující den, tj. 26.10.2010, žalobci do schránky. V daném případě by se ve spise nacházela doručenka nepodepsaná žalobcem, ze které by muselo vyplývat, že si žalobce písemnost ve lhůtě 10 dnů nepřevzal a že byla tudíž vhozena žalobci do schránky, přičemž v tomto případě by fikce doručení opravdu nastala ke dni 25.10.2010. Z doručenky však jasně vyplývá, že písemnost si žalobce osobně na poště převzal až dne 1.11.2010, tedy po zákonem stanovené lhůtě 10 dnů, když v této době již měla být písemnost v moci žalobce vhozením do jeho schránky anebo se měla celá písemnost vrátit správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný se však tímto zjevným rozporem v datech nezabýval a nezabýval se ani skutečností, že se ve spise nacházejí další obálky, které neobsahují náležitosti stanovené zákonem a metodickými pokyny ministerstva vnitra pro doručování po 1.7.2009. Jedná se např. o obálku s čj. 752/2 Br., na které je uveden datum nezastižen-oznámeno dne 23.6.2010, a která byla poštou uložena do dne 8.7.2010 a následující den, tj. dne 9.7.2010, byla vrácena správnímu orgánu I. stupně. Z toho vyplývá, že žalobce byl též zkrácen na svých právech již při doručování této zásilky, neboť tato písemnost měla být správně uložena na dobu 10 dnů a poté měla být vhozena žalobci do schránky. Jelikož správní orgán I. stupně dlouhodobě porušuje ustanovení zákona pro doručování, žalobce se o obsahu této písemnosti v dané době nedozvěděl, neboť namísto toho, aby mu byla vhozena do schránky, byla vrácena správnímu orgánu I. stupně.

Také žalovaný porušil správní řád, neboť sice použil správnou obálku pro doručování písemností, ale v rozporu s § 20 odst. 1 (případně § 21 odst. 1) citovaného zákona nedoručil své rozhodnutí na adresu, kterou žalobce uvedl v odvolání jako adresu pro doručování písemností, tj. na adresu Praha 9, Obchodní 2. Dále, stejně jako správní orgán I. stupně, neuvedl v rozporu s § 20 odst. 5 správního řádu na obálce (doručence) označení podnikatel za jménem a příjmením žalobce, když je s ním jednáno jako s podnikající fyzickou osobou.

Žalobce shrnul, že právní hodnocení žalovaného této věci je vadné, neboť se žalovaný při svém rozhodování blíže nezabýval tím, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně došlo k procesním pochybením a žalobci nebylo řádně doručeno napadené rozhodnutí a ani jiné písemnosti, zasílané žalobci v průběhu řízení. Žalobce dovozoval z postupu žalovaného i správního orgánu I. stupně porušení procesních předpisů, které ve svém důsledku zapříčinilo zkrácení na jeho právech, zejména práva na odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, kterým mu byla udělena pokuta v nejvyšší možné výši, tj. 500.000,- Kč.

Dále žalobce nesouhlasil s výší pokuty s tím, že podle odůvodnění rozhodnutí posuzoval správní orgán I. stupně veškeré skutečnosti výhradně v jeho neprospěch. Výše pokuty je nepřiměřenou a neobvykle vysoká též s ohledem na to, že následky správního deliktu byly minimální, nic nespadlo, nikomu se nic nestalo, žádný majetek ani osoba nebyly ohroženy, vše bylo dozorováno odborně způsobilými osobami a právně závadný stav trval pouze několik dní.

Pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení napadených rozhodnutí, žalobce žádal, aby soud od trestu, který byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že mu oznámení prvoinstančního rozhodnutí nebylo oznámeno v souladu s ust. § 24 správního řádu. Ze správního spisu je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 25.10.2010 fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Jestliže si adresát uložené písemnosti ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem lhůty. V daném případě byla písemnost dle poštovního úřadu připravena k vyzvednutí dne 15.10.2010. Žalobce si písemnost vyzvedl dne 1.11.2010. Od 26.10. 2010 začala běžet lhůta 15 dnů pro podání odvolání. Odvolání bylo, jak vyplývá z postoupeného správního spisu, podáno na úřadě dne 15.11.2010. Lhůta pro jeho podání tedy marně uplynula dne 10.11.2010. Na základě těchto skutečností posoudil žalovaný odvolání žalobce jako opožděné.

Dále konstatoval, že správní orgán I. stupně rozhodnutí doručoval obálkou pro doručování, jejíž vzor již nebyl aktuální. Tím však nedošlo k nezákonnému doručování písemností, protože poučení na daném vzoru je totožné se vzorem pro doručování zásilek od dne 1.7.2009.

Žalobce byl poštovním úřadem poučen, o čemž svědčí i jeho převzetí zásilky dne 1.11.2010, že jestliže si nevyzvedne zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem lhůty. To samé poučení má nový vzor pro doručování písemností, ale poučení je na přední straně a ne na zadní straně, jako u předchozího vzoru pro doručování zásilek. Tímto pochybením nemohlo být právo žalobce žádným způsobem omezeno, neboť byl o 10 denní lhůtě poučen a mohl podat odvolání v zákonné lhůtě.

Výši uložené pokuty žalovaný neshledal v rozporu s právními předpisy. Ust. § 181 odst. b) stavebního zákona umožňuje stavebnímu úřadu uložit za správní delikt podle ust. § 180 odst. g) stavebního zákona pokutu až do výše 500.000,- Kč. Správní orgán I. stupně výši uložené pokuty dostatečně odůvodnil.

V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem poznamenal, že doručování napadeného rozhodnutí na adresu sídla žalobce a ne do jeho ordinace na adresu O. ul. 2, P. 9, nemůže mít vliv na oznámení žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně doručoval prvostupňové rozhodnutí na adresu Z. 175, P. 9, kterou žalobce do prezenční listiny, jež je součástí protokolu ve věci projednání shora uvedeného správního deliktu, uvedl pro doručování.

V replice ze dne 21.6.2011 žalobce zopakoval, že pokud by mu bylo doručeno v souladu s platným správním řádem, byla by písemnost uložena na poště 10 dnů a nejpozději 11. den by byla vhozena do jeho poštovní schránky, kdyby si ji poslední den lhůty nevyzvedl. Není proto možné, aby pochybení správního orgánu bylo vykládáno v jeho neprospěch jen proto, že na staré obálce pro doručování se nachází údajně stejné poučení jako na nové obálce pro doručování písemností, když zpětně není možné doložit, zda toto poučení bylo vůbec správně a řádně vyplněno, rozhodně ale nebylo pevně spojeno s výzvou poštovního úřadu. Uvedl, že si je správní orgán I. stupně sám vědom svého pochybení v doručování zásilek, neboť od doby, co se zjevně dozvěděl o obsahu podané žaloby, začal používat správné obálky pro doručování písemností a začal ukládat písemnosti na poště po dobu 10 dnů.

Dle žalobce žalovaný též dostatečně neodůvodnil, proč porušil příslušná ustanovení správního řádu a neposlal rozhodnutí na adresu uvedenou žalobcem v odvolání pro doručování písemností, ale na adresu jeho trvalého pobytu. Žalobce uvedl doručovací adresu (adresu svého pracoviště) proto, že má lepší příležitost převzít poštovní zásilky než na adrese svého trvalého pobytu. Ust. § 20 odst. 1 správního řádu taxativně stanoví pořadí, kam se má účastníkům doručovat a na prvním místě je zde adresa uvedená pro doručování, takže pochybení žalovaného je zřejmé, i když si žalobce písemnost nakonec musel vyzvednout na adrese svého trvalého pobytu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. s.ř.s., a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 192 odst. 1 stavebního zákona na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Podle odst. 2 není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle odst. 5 při doručování písemnosti, která souvisí s podnikatelskou činností fyzické osoby a která je doručována na adresu místa podnikání, se postupuje obdobně podle § 21.

Podle ust. § 23 odst. 2 správního řádu nebyla-li v případě doručování podle § 21 zastižena žádná osoba, které by bylo možno písemnost doručit, a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 21, písemnost se uloží.

Podle odst. 3 písemnost se uloží

- a) u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo
- b) u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Podle odst. 4 adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle odst. 5 zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle ust. § 83 odst. 1 věty první správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

O podané žalobě soud uvažil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 27.11.2008, č.j.: 2 As 53/2007, blíže viz www.nssoud.cz) rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud

přezkoumá pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze skutečnost, zda bylo odvolání podáno včas, či nikoliv.

Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda bylo žalobci řádně doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zda, případně kdy, tak žalobci započala běžet lhůta k podání odvolání. Stavební zákon neobsahuje právní úpravu doručování. Ve smyslu ust. § 192 odst. 1 stavebního zákona se tak na doručování písemností subsidiárně použije právní úprava obsažená ve správním řádu.

Ke sporné otázce soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručováno poštou. Dle doručenky založené ve správním spisu byl adresátem prvostupňového rozhodnutí MUDr. R. H., Z. 175/18, 198 00 P. 9 – K.. Podle prohlášení doručujícího orgánu byla žalobci zanechána Výzva a Poučení dne 15.10.2010. V tentýž den byla zásilka připravena k vyzvednutí. Žalobce si prvostupňové rozhodnutí převzal dne 1.11.2010. Tuto skutečnost žalobce stvrdil svým podpisem.

Předně ve smyslu ust. § 19 odst. 1 správního řádu je primárním způsobem doručování písemností správního orgánu doručení prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Teprve v případě, že není možné doručit písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, je správní orgán oprávněn doručit písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (ust. § 19 odst. 2 správního řádu). V projednávaném případě správní spis předložený žalovaným neobsahuje žádný doklad o tom, zda prvostupňový orgán zjišťoval za účelem doručování písemností, jestli má žalobce zřízenou datovou schránku a tedy, zda bude přikročeno k doručování písemností prostřednictvím veřejné datové sítě. V průběhu správního řízení doručoval prvostupňový orgán žalobci písemnosti výhradně prostřednictvím poštovního doručovatele. Skutečnost, že správní spis neobsahuje záznam o tom, že žalobce nemá zřízenou datovou schránku, nemělo žádný vliv na práva žalobce, neboť žalobce dle svého tvrzení uvedeného v podané žalobě neměl ke dni podání žaloby zřízenou datovou schránku. I kdyby tak prvostupňový orgán zjišťoval, zda má žalobce zřízenou datovou schránku, nic by to nezměnilo na správním orgánem zvoleném způsobu doručování písemností žalobci. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl zřízenou datovou schránku, zvolil prvostupňový orgán správný postup při doručování písemností, včetně prvostupňového rozhodnutí, tj. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Podle ust. § 20 odst. 1 věty první správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastížena. Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by žalobce v řízení o předmětném správním deliktu sdělil správnímu orgánu I. stupně adresu pro doručování. Žalobce v podané žalobě rovněž netvrdil, že by měl v informačním systému evidence obyvatel uvedenou adresu pro doručování. V projednávaném případě byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta jako podnikající fyzické osobě. S ohledem na výše uvedené bylo žalobci doručováno v souladu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu na adresu místa podnikání, jenž je ostatně shodné s místem trvalého bydliště žalobce.

Ve smyslu ust. § 20 odst. 5 správního řádu se při doručování písemnosti, která souvisí s podnikatelskou činností fyzické osoby a která je doručována na adresu místa podnikání, postupuje obdobně podle § 21 správního řádu, tj. doručování právnickým osobám. Platná právní úprava doručování písemnosti právnické osobě je koncipována tak, že v případě, kdy nebyla v místě doručování zastižena žádná osoba, které by bylo možno písemnost doručit a písemnost nebylo možno doručit jiným způsobem přípustným podle § 21, dochází k uložení písemnosti. Podmínky řádného uložení písemnosti upravuje ust. § 23 správního řádu. Ve smyslu tohoto ustanovení je doručovatel povinen vyzvat adresáta, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, což doručovatel činí oznámením o neúspěšném doručení písemnosti a sdělením podmínek, za nichž si lze písemnost vyzvednout, včetně poučení o právních důsledcích v případě nevyzvednutí zásilky. Toto oznámení je adresátu zásilky vloženo do domovní schránky nebo ponecháno na jiném vhodném místě. Po marném uplynutí 10 denní úložní lhůty se písemnost vloží do domovní schránky adresáta nebo na jiné vhodné místo, a není-li to možné, vrátí se správnímu orgánu. Jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl, nastává za splnění výše uvedených podmínek ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu fikce doručení. Písemnost je považována za doručenou posledním dnem této 10 denní lhůty.

V projednávaném případě žalobce zpochybňoval vznik fikce doručení, neboť v rozporu s ust. § 23 odst. 4 správního řádu byla zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí uložena provozovatelem poštovní licence na úložní dobu 15 dnů, tj. do dne 1.11.2010. V tento den si žalobce v souladu s pokyny na výzvě k vyzvednutí písemnosti zásilku převzal a zároveň tento den považoval za den řádného doručení, od kterého se odvíjí lhůta k podání odvolání.

K výše uvedenému tvrzení žalobce soud poukazuje na doručenkou k prvostupňovému rozhodnutí založenou ve správním spisu. Z této doručenky vyplývá, že správní orgán I. stupně pro doručení prvostupňového rozhodnutí použil vzor obálky, která již neodpovídala aktuální právní úpravě, a to aniž by na ní vyznačil změny, ke kterým došlo v právní úpravě doručování po 1.7.2009. Konkrétně žádost „Nevracet, vložit do schránky.“ a dále žádost „Uložit jen 10 dní.“. Z obsahu předmětné doručenky je však zřejmé, že žalobci byla dne 15.10.2010 zanechána nejen výzva k vyzvednutí uložené zásilky, na kterou žalobce odkazoval v podané žalobě, ale rovněž právní poučení o nevyzvednutí zásilky, které tvořilo součást obálky obsahující prvostupňové rozhodnutí. Žalobce tak byl dne 15.10.2010 poučen mj. o tom, že jestliže si písemnost nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů, písemnost se považuje posledním dnem této lhůty za doručenou. Zcela analogické poučení obsahuje rovněž i vzor obálky dle aktuální právní úpravy. Správní orgán I. stupně tak náležitým způsobem seznámil žalobce s následky nevyzvednutí zásilky, obsahující prvostupňové rozhodnutí. Žalobce si dle předmětné doručenky zásilku obsahující prvostupňové rozhodnutí převzal dne 1.11.2010. Tuto skutečnost stvrdil svým podpisem.

Dle náhledu soudu nastala v projednávaném případě fikce doručení podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Žalobce byl podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu vyzván k vyzvednutí zásilky obsahující prvostupňové rozhodnutí. Zároveň byl v souladu s ust. § 23 odst. 5 správního řádu poučen o právních důsledcích nevyzvednutí této zásilky. Pochybení správního orgánu I. stupně, který na použitém neaktuálním vzoru obálky nevyznačil žádost určenou poště „Uložit jen 10 dnů.“, v důsledku čehož byla předmětná zásilka na poště uložena 15 dnů, bylo dle náhledu soudu zhojeno tím, že si žalobce osobně vyzvedl předmětnou zásilku dne 1.11.2011 a prokazatelně se tak seznámil s obsahem doručované písemnosti. Za situace,

kdy žalobce byl vyrozuměn o uložení předmětné zásilky, a dostalo se mu poučení o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky, přičemž žalobce si předmětnou zásilku vyzvedl, nic nebránilo tomu, aby v projednávaném případě nastala ve smyslu ust. § 24 odst. 1 fikce doručení. Skutečnost, že žalobce nedbal poučení, které se mu od správního orgánu I. stupně dostalo, když spoléhal na výzvu provozovatele poštovní licence, podle které byla zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí uložena na dobu 15 dnů, jde výlučně k tíži žalobce, a to v souladu se zásadou bdělým náleží práva (*vigilantibus iura*). Poukaz žalobce na pracovní vyřízení lékaře v tomto případě nemůže obstát.

Výše uvedené závěry jsou dle názoru soudu v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011, podle kterého *„Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti“*.

Správní orgán I. stupně nepochybil, když na předmětné doručence neuvedl za jméno a příjmení žalobce dodatek „podnikatel“. Ze žádného ustanovení správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu uvádět u podnikající fyzické osoby dodatek „podnikatel“. Především však správní řád při doručování písemností podnikajícím fyzickým osobám odkazuje na postup při doručování právníkům osobám z důvodu, že podnikající fyzická osoba může mít zaměstnance, kteří jsou na základě uděleného oprávnění zmocněni k převzetí doručované zásilky. V tomto případě tak správní řád rozšiřuje okruh osob oprávněných k převzetí zásilky určené do vlastních rukou podnikající fyzické osobě. Žalobce v podané žalobě netvrdil, že by vedle něj existovala i další osoba oprávněná k převzetí zásilky, již předmětná zásilka vydána nebyla. Žalobce si předmětnou zásilku vyzvedl osobně. Za tohoto stavu věci tvrzení žalobce, že měl správní orgán I. stupně uvést za jménem a příjmením žalobce dodatek „podnikatel“ není opodstatněné.

K doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci tak podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu došlo marným uplynutím desetidenní lhůty, tj. dne 25.10.2010. Nic tak nebránilo tomu, aby lhůta k podání odvolání začala žalobci běžet. Ve smyslu ust. § 83 odst. 1 správního řádu lhůta k podání odvolání činí 15 dnů. Z výše uvedeného vyplývá, že lhůta k podání odvolání žalobci počala běžet v úterý dne 26.10.2010. Poslední den patnáctidenní lhůty k podání odvolání pak připadl na středu dne 10.11.2010. Žalobce podal odvolání osobně dne 15.11.2010, tj. po uplynutí lhůty k podání odvolání. Tato zjištění opravňovaly žalovaného k závěru o opožděnosti podaného odvolání. Jinými slovy žalovaný nepochybil, jestliže odvolání žalobce podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné.

Námítka žalobce, podle které se žalovaný nezabýval skutečností, že se ve spisu nacházejí další obálky, které neobsahují náležitosti stanovené zákonem a metodickým pokynem, jedná se např. o obálku s č.j.: 752/2 Br, a rovněž námitky, vztahující se k výši uložené pokuty, neshledal soud relevantní. Je tomu tak proto, že předmětem soudního přezkumu byl v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí toliko závěr žalovaného o opožděnosti podaného odvolání. Na základě žalobou napadeného rozhodnutí tak nebyl soud oprávněn zjišťovat, jakým způsobem správní orgán I. stupně doručoval jiné písemnosti žalobci a tedy, zda byl v ostatních případech dodržen zákonem předepsaný postup. Rovněž pak nebyl soud oprávněn zjišťovat, jaké důvody správní orgán I. stupně vedly k uložení pokuty

v maximální výši a zda je tato pokuta nepřiměřená a neobvyklá. Na základě podané žaloby byl soud oprávněn přezkoumat toliko postup při doručení žalobou napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů neshledal soud námitky žalobce relevantní.

Rovněž nedůvodnou soud shledal námitku žalobce, podle které žalovaný nedoručil napadené rozhodnutí žalobci na adresu, kterou uvedl v odvolání jako adresu pro doručování písemností. K uvedené námitce soud z podaného odvolání zjistil, že žalobce sdělil žalovanému adresu pro doručování, konkrétně Praha 9, Obchodní 2. Žalovaný tak byl povinen podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu doručit napadené rozhodnutí na adresu pro doručování. Přes výše uvedené žalovaný doručil žalobci napadené rozhodnutí na adresu místa podnikání. Výše popsané pochybení žalovaného nemělo žádný vliv na práva žalobce. Žalobce podal u zdejšího soudu žalobu ve lhůtě stanovené zákonem. Na základě podané žaloby soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené není námitka žalobce důvodná.

Návrhu žalobce na moderaci výše uložené pokuty nemohl soud vyhovět. Předpokladem užití moderačního práva soudu podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. je mj. i podmínka, že byl správním orgánem řádně a dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Naproti tomu napadené rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně zamítl odvolání jako opožděné, soud z důvodů shora uvedených přezkoumal pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné, či nikoliv. Rozsah soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí tak tvoří pouze skutečnosti, vztahující se k otázce včasnosti podaného odvolání žalobcem. Soud tak na základě podané žaloby není oprávněn přezkoumávat, zda byl správním orgánem I. stupně náležitě zjištěn skutkový stav věci ve vztahu k předmětnému správnímu deliktu. Jestliže soud není oprávněn zjišťovat, zda byl řádně a dostatečně zjištěn skutkový stav věci ve vztahu k předmětnému správnímu deliktu, nejsou splněny zákonné podmínky pro užití moderačního práva soudu zakotveného v ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Soud proto neshledal podmínky pro vyhovění návrhu žalobce.

Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce a žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím věci bez jednání).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková